

καί τινες μὴ ἐνοοῦντες οὔτε οἱ ἴδιοι τί ἐλάλησαν, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ περισσότεροι.

Ὁ ἄνθρωπος, ἐκτός τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συρίζῃ ὡς ὄρις, νὰ ψάλλῃ ὡς ἀηδῶν, νὰ φωνάζῃ ὡς τῶας, καὶ νὰ γουλιγουλίζῃ ὡς ἰνδική ὄρνις· οἱ δὲ ἀποκτιήσαντες τὴν τέχνην τοῦ ἐκτελεῖν ὅλα ταῦτα μεθοδικώτερον, πληρόνται παρὰ τῶν ἀνοητοτέρων, ἢ τῶν μὴ δυνηθέντων νὰ ἀναπτύξωσι ταύτην τὴν ἐπιτηδεύουσα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ νὰ ἴσταται ὄρθιος, καὶ μολοντοῦτο ἡ θέσις αὐτῆ φρίνεται ὅτι τὸν στενοχωρεῖ περισσότερο, διότι πλαγιάζει, κάθηται, κυρτοῦται, κύπτει, διπλοῦται καὶ συστρέφεται, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πρὸς ὅλα ταῦτα οὐδεμία ἀνάγκη. Τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας του, πλασθέντος κατ' ἀρχὰς κυρίως διὰ τὸ βάδισμα μετεχειρίσθη ἀκολουθῶς εἰς ἄλλας χρήσεις εὐχαρίστους ἐπίσης καὶ ποικίλας. Οἱ προεστοί, καὶ πλούσιοι π. χ. τοὺς μετεχειρίζονται διὰ νὰ κτυπῶσιν εἰς τὰ ὀπίσθια τοὺς πιστοὺς τῶν ὑπηρετῶν· οἱ ὑπηρετῶν διὰ νὰ λακτίξωσι τοὺς σκύλους, καθὼς αὐτοὶ λακτίζονται παρὰ τῶν κυρίων τῶν. Ἄλλοι δὲ τινες ἔμαθον νὰ κινῶσι τὰς κνήμας τῶν κατὰ διαφόρους τρόπους, καὶ ἐπειδὴ τὸ σῶμα ἀκολουθεῖ τὰς κνήμας, κατάρθωσαν νὰ βαδίζωσιν ἔμπροσθι καὶ ὀπίσω, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, νὰ πηδῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς, ἢ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ γύμνασις αὐτῆ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσιν χορὸν, θεωρεῖται ὡς οὐσιῶδες μέρος τῆς ἀνατροφῆς. Ἄλλ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὴν μετεχειρίσθησαν πρὸς εὐχαρίστησιν παθῶν οὐδόλως χορευτικῶν, καὶ ὅτι πολλοὶ χορευταί, καὶ πρὸ πάντων χορευτρίαι ἐστραβολύτησαν συχνάκις. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἕνεκα τοῦ πολλοῦ χοροῦ ἀπέκτησαν πλευρίτιδα, φθίσι, λαρυγγίτιδα, καὶ οἱ ἀποθανόντες διότι ἐχόρευσαν πολὺ, δὲν χορεύουσι πλέον.

Τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἀνούμενοι νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν ποδῶν τῶν μεταφέρονται ἐφ' ἀμάξης, ἂν καὶ εἶναι ἐλαφρότατοι, ἐν ᾧ ἄλλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ βαδίσωσι, καὶ ὄντες ἀπειράκις βαρύτεροι, βιάζονται νὰ πηγαίνωσι πεζοί.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτός τῶν δύο του ποδῶν ἔχει καὶ δύο χεῖρας, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν τῷ ἐρηρημένωσιν διὰ νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφὴν του, ἀλλ' ἐπειδὴ συνήθως ἔχει φυσικὴν τάσιν πρὸς τὸ νεωτερίζειν, ἐφεύρε καὶ δι' αὐτὰς τάχιστα ἄλλην τινα χρῆσιν. Ἐράπισσε δι' αὐτῶν τοὺς ὁμοίους του, ἐξόρυξε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν δνύχων του, καὶ ἀπέσπασε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῶν διὰ τῶν δακτύλων του. Ὅταν δὲ ὁ εὐεργητικὸς πολιτισμὸς εἰσεχώρησεν εἰς τὰ ἔθνη, ἔθει ὡς δημόσιος ὑπάλληλος τὰς χεῖρας του εἰς τὰ θυλάκια καὶ τὰ θαλάντια τῶν διοικουμένων. Οἱ δὲ μὴ δυνάμενοι νὰ διερευνησῶσι τῶν ἄλλων τὰ θυλάκια θέτουσι τὰς χεῖρας, κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα, εἰς τὰ ἴδια τῶν θυλάκων, κατὰ δὲ τὸ θέρους, τὰς διασταυροῦσι εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν καὶ περιφέρονται.

Τινὲς ζῶσι διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν τῶν, ἄλλοι δὲ πάλιν φρίνεται ὅτι δὲν ἔχουσι χεῖρας, εἰμὴ διὰ νὰ φέρωσι χειρόκτια κύτρινα ἢ λευκὰ, καὶ διὰ νὰ τρέφωσι καὶ περιποιῶνται τοὺς ἀξάνοντας δνυχὰς τῶν.

Ὅταν δύο ἄνθρωποι συναπαντῶνται δίδουσι ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, καὶ ἡ ἀφῶνος αὐτῆ διάλεκτος σημαίνει.

- Σὲ ἀγαπῶ !
- Σὲ ἐκτιμῶ !!
- Σὲ περιπαίζω !!!
- Σὲ καταφρονῶ !!!!

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀπατήσω !!! — Τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο εἶναι καὶ τὸ συχνότερον, καὶ τὸ ἀληθέστερον.

Ὁ ἐραστὴς μετεχειρίζεται τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν ἐρωμένην του· τὸ τέκνον, διὰ νὰ θωπεύῃ τὴν μητέρα του· ἢ μῆτρη, διὰ νὰ ῥαπίσῃ τὸ τέκνον τῆς ὁ στρατιώτης, διὰ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἄλλων· ὁ μονομάχος, διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του, καὶ ὁ δῆμιος διὰ νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδικασθέντος.

Μετεχειρίζονται προσέτι τὴν χεῖρα διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τι· νὰ εὐλόγησωσι, (ἐπὶ ἀργυρολογίᾳ)· νὰ καταρασθῶσιν (ἀδικῶς)· νὰ ὀρκισθῶσιν (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευδῶς)· καὶ οἱ χωροφύλακες ἐτόλμησαν νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς καταχρηστῆτος τοῦ νὰ δέωσιν ὀπισθάγκωνα τοὺς συλλαμβανόμενους.

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι γένεια καὶ κόμην· καὶ οἱ μὲν ἀφίρουν τὰ γένειά των· νὰ ἀξάνωσιν μιμούμενοι τοὺς τράγους, οἱ δὲ τὰ κόπτουσιν· οἱ μὴ ἔχοντες τοιαῦτα ἐπιθυμοῦσι νὰ τὰ ἀποκτήσωσι, καὶ διὰ τοῦτο προμηθεύονται λιπάσματα καὶ μῦρα ὅπως διευκολύνωσι τὴν αὔξησιν καὶ πύκνωσιν τῶν. Ὅσοι δὲ πάλιν τὰ ἔχουσιν ἀφθονα, ἀγοράζουσιν φάρμακα διὰ νὰ κατορθώσωσι τὴν κατάπτωσιν των. Εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διακρίνονται τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα καὶ αἱ τάξεις διὰ τῶν γενείων. Ὁ στρατιώτης λ.χ. φέρει μύσκακας, οἱ δὲ πελεκοφόροι μακρὸν πώγωνα. Τοιοῦτον διὰ πολὺν καιρὸν ἔφερον καὶ οἱ Δημοκράται τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἀλλ' ἀπ' οὗ οἱ παντοπῶλαι καὶ πάσης τάξεως ἐργολάβοι τοὺς ἐμίμηθησαν, ὁ πώγων ἔχασε πλέον τὴν στασιῶδην καὶ παραχοποιῶν αὐτοῦ σημασίαν.

Ἐχει προσέτι τὴν σημασίαν τῆς καὶ ἡ κόμη· οἱ μὴ πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῶν ἐρωτύλων τὴν κόπτουσι θαυτάτα, ἀλλ' οἱ ἐρωτόληπτοι, οἱ κουρεῖς, καὶ πολλοὶ νέοι καὶ μαθηταί, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ μὴ κατασταθῶσι φηισικοὶ ἕνεκα τῆς πολλῆς σπουδῆς, φέρουσι μακρὰν κόμην τοῦ συρμοῦ, ἐπιμιλοῦνται δὲ καὶ ἀλείφωσιν αὐτὴν εὐώδη ἔλαια καὶ μῦρα· τινες ἐξ αὐτῶν μάλιστα φέρουσι καὶ βοστρύχους. Διὰ πολὺν καιρὸν ἔφερον τὴν κόμην ἐν εἰδῇ οὐράς, ἀλλ' ὁ θανατηφόρος πέλεκυς τῆς πρώτης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως συνέτεμε ταύτην τῆς τὴν μεγαλοπρέπειαν. Παρὰ ταῖς γυναῖξιν ἡ κόμη εἶναι σημαντικὸν τι, ὅθεν καὶ τὴν διαθέττουσι κατὰ τοσοῦτους τρόπους, ὥστε μόλις δύναται τις νὰ τὴν διακρίνῃ.

Τὸ στόμα προσδιωρισμένον διὰ τὸ μάσημα τῶν τροφίμων συνώμωσε μετὰ τῆς κοιλίας κατὰ τῆς ὑγείας τοῦ λοιποῦ σώματος, διότι, ὁ ἄνθρωπος καταφρονεῖ τὴν καθαρὰν τροφὴν καὶ ζητεῖ πᾶν ὅ,τι εἶναι βλαπτικῶς καὶ περιποιῶνται τοὺς ἀξάνοντας δνυχὰς τῶν.